

[Erhard Jakobsen.]

det var, tiden gik med, da vi sidste gang havde debat. Denne gang går vi til biddet, og det er vi selvfølgelig nødt til.

Jeg har et par understregninger — det er for øvrigt næsten de samme, som hr. Orla Møller havde — og så har jeg et lille spørgsmålstegn til sidst. Understregningerne vedrører det, der står i ministerens redegørelse, og som jo kun er en gentagelse af, hvad der står i loven om radiorådets vældige kompetence, radiorådets vældige ansvar. Det står fast nu. Ingen kan begynde at diskutere noget radiorådsmedlems ret til i radiorådet at blande sig i lige nøjagtig alt, hvad der passer ham. Det er ikke sikkert, radiorådet skal behandle det. Det er én sag. Men det enkelte medlem i radiorådet må vide besked med alt, hvad der foregår i Danmarks radio, for bliver det til en offentlig sag, og det ved ingen jo i forvejen, så hæfter han for det som medlem af ledelsen i foretagendet.

Dette ansvar og denne kompetence må vi naturligvis i tusindvis af tilfælde delegere. Det gælder så at sige hele programlægningen. Programlægningen må vi i første omgang delegere ud til medarbejderne og sige: værsgo, nu skal vi have nogle programmer. Der er ingen, der ønsker forhåndscensur. Men når programmerne så er lagt, og når de bliver udsendt, så hæfter hvert enkelt medlem af radiorådet for alt, hvad der er gået ud gennem kassen og over skærmen. Vi hæfter for det alt sammen, og det vil sige, at ved vor efterkritik må vi meget nøje gennemgå, hvad der er sket, for derved at tilkendegive over for medarbejderne, at vi ikke ønsker mere af den slags, for det kan vi ikke tage ansvaret for. Ellers er det meningsløst, at vi sidder der. Hvis vi har ansvaret for, hvad der bliver lavet, men ikke har lov til at sige: det dér vil vi ikke have, ja, så er det da klart, at det er meningsløst, vi sidder der. Så kan man bare fortsætte og så bryde sig pokker om, hvad vi mener.

Ansvaret for, at der bliver lavet programmer, ligger altså hos medarbejderne, det delegerer vi fra os, men ansvaret for, hvordan visse programmer har virket, kan vi aldrig lægge fra os. Det kan vi ikke delegere, ikke engang til den højeste embedsmand i Danmarks radio. Det må hvert enkelt radiorådsmedlem bære selv, og det må vi bære i fællesskab. Også bedømmelsen af program-

merne er vor. Det kan aldrig blive nogle mere eller mindre sagkyndige organer.

Må jeg her sige — det fremgår ikke så stærkt af ministrens redegørelse, som jeg ville gøre det, hvis jeg skulle skrive det: programudvalget i den gamle form er bortfaldet. Der sidder ikke nogen, som af nogle anses for at være mere kyndige, mere kloge, mere kvalificerede i kraft af, at de er kunstnere, åndskulturelle personer osv. De sidder der ikke mere. Der sidder kun radiorådets medlemmer, dem, som folketinget har valgt. Nu kan radiorådet ikke længere spørge en kunstner: hvad mener du om den udsendelse? Nej, det er radiorådet, der bærer ansvaret for den udsendelse. Hvorvidt medarbejderne vil drage kunstnerisk assistance ind i tilrettelægning af programmerne, står dem frit for, og det håber jeg der vil være midler til. Men når udsendelsen skal bedømmes, så skal radiorådet ikke spørge hverken den ene eller den anden kulturperson om, hvad hun eller han mener om disse udsendelser. Vi skal alene foretage vor egen vurdering, for ansvaret ligger hos os.

Jeg vil gerne drage en konsekvens, men først sige, hvad jeg mener med det. Det er folketingets repræsentanter, dem, man har valgt, der alene bærer ansvaret for, om radioens og tvs udsendelser generelt er for kedelige, for tunge, og om de eventuelt bør være noget mere muntre osv. Det er vort ansvar. Det er os, der skal sige, om vi mener eller ej, om der skal være mere klassisk repertoire, musik, litteratur, teater, til fordel for det mere modelunepregede. Det er vort ansvar. Det kan vi ikke bede en eller anden ekspert tage stilling til. Det er os, der bærer ansvaret for det. Det er os, der bærer ansvaret for, om man i for høj grad går private interesser for nær, generer folk i deres virksomhed. Det er vort ansvar. Det kan vi ikke delegere til nogen andre. Om de holdninger, som programmerne har, ikke det enkelte program, men programmerne i en hel serie, serier for børn, serier for gamle, serier for unge osv., er nogle, der kan godkendes, det bestemmer vi, det har vi ansvaret for. Dér skal vi ikke spørge nogen sagkyndig af en eller anden art, for her er ikke tale om sagkundskab, her er tale om en politisk vurdering af, hvad det er, der foregår.

Her er det, jeg vil drage en konsekvens. Ungdomsudvalget bør formentlig nu ophæ-